

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Tomasz Grzegorzczak

w sprawie prokurator **M. B.**

na posiedzeniu w dniu 15 listopada 2012 r.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę prokurator M. B.

od postanowienia Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym w W.

z dnia 14 czerwca 2010 r., sygn. akt PG VII SD [...]

utrzymującego w mocy postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego w Prokuraturze Apelacyjnej w [...], stwierdzające brak podstaw do skierowania wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego

z dnia 29 stycznia 2010 r., sygn. akt Ap [...] K [...]

p o s t a n o w i ł

1. pozostawić kasację bez rozpoznania;

2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć

Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Rzecznik dyscyplinarny w Prokuraturze Apelacyjnej w [...] postanowieniem z dnia 29 stycznia 2010 r., sygn. akt Ap [...] K [...], stwierdził brak podstaw do skierowania wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko M. B. – prokuratorowi Prokuratury Apelacyjnej w [...], wobec znikomej społecznej szkodliwości zarzucanych jej deliktów dyscyplinarnych.

Powyższe postanowienie zostało zaskarżone zażaleniem obrońcy prokurator M. B.. Sąd Dyscyplinarny dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym RP w W. postanowieniem z dnia 14 czerwca 2010 r., sygn. akt PG VII SD [...], nie uwzględnił zażalenia i zaskarżoną decyzję rzecznika dyscyplinarnego utrzymał w mocy.

Od tego postanowienia kasację na korzyść prokurator M. B. wniósł jej obrońca, podnosząc następujące zarzuty:

I. rażące i mające istotny wpływ na treść postanowienia naruszenie przepisów prawa procesowego - art. 92 k.p.k. w z. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 89 pkt 1 ustawy o prokuraturze, polegające na zaniechaniu dokonania przez Sąd Dyscyplinarny dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym RP wszechstronnej kontroli odwoławczej, w następstwie czego doszło do utrzymania w mocy niezasadnego, bo wydanego z rażącym naruszeniem art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego w Prokuraturze Apelacyjnej w [...] o umorzeniu postępowania wyjaśniającego wobec znikomej społecznej szkodliwości deliktów zarzuconych obwinionej;

II. rażące i mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 66 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (t.j. Dz.U. z 2008 r., Nr 7, poz. 39 ze zm.) w zw. z art. 47 ust. 1 tej ustawy poprzez uznanie, że zachowanie prokurator M. B., polegające na udzieleniu wypowiedzi do mediów: internetowego wydania gazety „S.” z dnia 4 i 8 stycznia 2008 roku, dziennika „R.” z dnia 19 grudnia 2007 roku, dziennika „G.” z dnia 29 marca 2008 roku oraz gazety „D.” z dnia 7 lipca 2009 roku, naruszały określony w art. 47 ust. 1 ustawy o prokuraturze obowiązek zachowania drogi służbowej i zakaz podawania spraw służbowych do wiadomości publicznej, a także stanowiły uchybienie godności urzędu prokuratorskiego.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów obrońca prokurator M. B. wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Dyscyplinarnemu dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym RP do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest niedopuszczalna z mocy ustawy.

Sąd Najwyższy niejednokrotnie podkreślał, że kasacja, o której mowa w art. 83 ust. 2 ustawy o prokuraturze, przysługuje wyłącznie od orzeczeń sądu dyscyplinarnego, rozstrzygających w przedmiocie odpowiedzialności

dyscyplinarnej prokuratorów, wydanych w drugiej instancji i kończących to postępowanie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 18 lipca 2002 r., III DS 10/02, OSNP 2003/16/392, OSNP-wkł. 2003/5/8; z dnia 28 kwietnia 2011 r., SDI 6/11, OSNwSD 1011/74/257).

Należy podkreślić, że na gruncie ustawy o prokuraturze pojęcie orzeczenia ma znaczenie swoiste, którego zakres odpowiada jedynie wydawanym w postępowaniu karnym wyrokom, a nie postanowieniom. Taka zmiana terminologiczna uzasadniona jest tym, że forma wyroku – zgodnie z art. 174 Konstytucji RP – zastrzeżona została wyłącznie dla organów władzy sądowniczej, tj. sądów i trybunałów. Natomiast sądy dyscyplinarne, choć pośrednio wykonują władztwo publiczne jako organ samorządu zawodowego, nie są jednak uprawnione do wydawania wyroków w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej. Z tego względu konieczne było odstępianie przez ustawodawcę od występującego na gruncie Kodeksu postępowania karnego podziału decyzji procesowych, co znalazło swój normatywny wyraz także w innych ustawach regulujących postępowanie dyscyplinarne, w ramach którego dopuszcza się wniesienie kasacji do Sądu Najwyższego, m.in. art. 62 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2010 r., Nr 10, poz. 65 ze zm.), art. 91a § 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. z 2009 r., Nr 146, poz. 1188 ze zm.), art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich (Dz. U. z 2009 r., Nr 219, poz. 1708 ze zm.).

Wykładnia art. 83 ust. 2 ustawy o prokuraturze prowadzić musi zatem do wniosku, że kasacja nie przysługuje od postanowienia utrzymującego w mocy postanowienie rzecznika dyscyplinarnego, stwierdzającego brak podstaw do skierowania wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, które *de lege lata* na gruncie prawa dyscyplinarnego nie może być uznane za orzeczenie.

O kosztach postępowania dyscyplinarnego rozstrzygnięto na podstawie art. 84 ustawy o prokuraturze.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

aw